

از روستایی ۲۶ ساله تا میلیاردر ۳۸ ساله

جوان ترین کارگردانان سینمای ایران که سیمرغ به خانه بردند

صفحه ۳۰

«سنتد» (پانو) به روایت محمد حبیبی منصور، کارگردان

قهرمان هارا دوست دارم

صفحه ۲۶

گفتگو با محمدرضا لطیفی، کارگردان «تعارف»

فیلم های مستقلی که سر از جشنواره درآوردند

صفحه ۱۷

فیلمنامه

بولتن مجازی سی و هشتمین جشنواره فیلم فجر
شماره چهاردهم، شنبه ۱۹ بهمن ۱۳۹۸

روابط انسانی همیشه برایم جذاب بوده است

شرح در صفحه ۲۰

گفتگو با سالم صلواتی، کارگردان «پدران»

گفت و گو با بهنام بهزادی، کارگردان «من می ترسم»

تحت تاثیر اتفاقات جامعه هستم

شناسنامه

نشیوه سی و هشتمین جشنواره فیلم فجر

مدیرمسئول: ابراهیم داوودزاده

زیر نظر مسعود نجفی (مدیر روابط عمومی جشنواره)

سر دبیر: سیمه علیپور

نگارگران تحریریه: ژاله پیکانیان، پریسا ساسانی، زهرا نجفی، آرزو باقله، نژاد و فاطمه

محسنی

بانشیور: فاطمه استنزی، علی افشار، سیدرضا صابانی و مهیلا علیپور

مدیر هنری: علی شکورین

ویراستار: شبنام محمد ظاهر

دبیر علمی: محمد حسین صابانی

گرافیک: زینب فلاح، مهدی متناصری و مهرداد انصاری

عکاس: معین باقری، میلاد بیانی، سحر محراب، یاسین محمودی و طرب

تهیه کننده: سیدرضا صابانی و صبا افشار

فهرست

۳ سرفشاه به قلم رضا صابانی

۴ خبرها

۶ نشست خبری: فیلم «هانس شخصی» و

۸ نشست خبری «میراج» و

۱۱ نشست خبری «آنگاری»

۱۲ معرفی فیلم‌های روز یکشنبه در جریان سینمایی ملت

۱۷ گفت و با محمد رضا لطیفی، کارگردان «مناقص» و

۲۰ گفت و با سید محمد صابانی، کارگردان «سینما» و

۲۴ گفت و با سید محمد حسینی، کارگردان

۳۶ مستند «بانوه»، به روایت محمد حسینی، کارگردان

۳۷ معرفی فیلم «سید سوزان» و به روایت محمد رضا وطن دوست

۲۸ اینفوگرافیک و طالع سعد سپهری برای کارگردان جوان و

۳۰ جوان تازان کارگردانان سینمای ایران که سپهری به خانه برده

۳۲ گزارش تصویری

رضاصائمی ◀

فیلم اولی‌ها و الگوی سینمایی تازه

شاید بیش از یک دهه است که بخش نگاه نو جشنواره به کانون توجه منتقدان و مخاطبان جدی سینما بدل شده و به اصطلاح پدیده‌های جشنواره را باید در میان آن‌ها جست‌وجو کرد؛ بخشی که پذیرای نسل جدید و جوان فیلم‌سازانی است که برای اولین بار فیلم‌هایشان به جشنواره فیلم فجر راه یافته و قرار است استعدادهای تازه‌ای به سینمای ایران معرفی شوند. این فیلم‌سازان گرچه به فیلم اولی شناخته می‌شوند، اما لزوماً

فیلم‌سازان مبتدی و آوانگارد نیستند و حتی برخی از آن‌ها در همان اولین گام موفق می‌شوند به بخش سودای سیمرغ که بخش اصلی رقابتی جشنواره است هم راه یابند. نمونه‌اش سعید روستایی که با همان اولین فیلمش، «البد و یک روز»، موفق شد به بخش سودای سیمرغ راه یابد و بسیاری از سیمرغ‌های جشنواره را از آن خود کند. یکی از ویژگی‌های مهم جشنواره امسال راه‌یابی چهار فیلم از بخش نگاه نو به بخش سودای سیمرغ است. فیلم‌های «آن شب» به کارگردانی کوروش آهاری، «پوست» به کارگردانی بهمن و بهرام ارک، «روز صفر» به کارگردانی سعید ملک‌ان و «شای پروانه» به کارگردانی محمد کارت، چهار فیلم اولی هستند که موفق شدند به رقابت‌های بخش سودای سیمرغ راه یابند و این نشان می‌دهد سطح کیفی فیلم‌های اول رشد قابل توجهی داشته و دیگر نمی‌توان آن‌ها را به مثابه فیلم‌های مدرسه‌ای و آوانگارد قلمداد کرد. حتی نگاهی به اسامی کارگردان‌های این آثار هم نشان می‌دهد بسیاری از آن‌ها نام‌های شناخته‌شده‌ای هستند که قبلاً در عرصه‌های دیگر سینما مثل تهیه‌کنندگی یا ساخت فیلم کوتاه، کارنامه موفق‌تری دارند و در عرصه سینما و فیلم‌سازی کارآموز و مبتدی نیستند. واقعیت این است که دانش و مهارت سینمایی نسل جدید فیلم‌سازان و تجربه آن‌ها به واسطه رشد امکانات و بضاعت سینمایی نسبت به نسل‌های قبلی بیشتر شده و با نسل توانمندی رویه‌رو هستیم که سینما و زبان‌شان را به خوبی می‌شناسند، فیلم‌سازانی که فیلم اول آن‌ها، تمرین فیلم‌سازی نیست و دوشادوش فیلم‌سازان کهنه‌کار در جشنواره رقابت کرده و حتی از آن‌ها جلو هم زده‌اند. دست‌کم در یک دهه اخیر پدیده‌های جشنواره و فیلم‌هایی که پیشینه‌های تازه برای سینمای ایران بودند و توانستند با دست‌پرو سیمرغ‌های فراوان به خانه برگردند، در میان همین فیلم‌اولی‌ها بودند. فیلم‌اولی‌هایی که حالا به عنوان فیلم‌سازانی خلاق و نوآور در کانون توجه منتقدان و مردم هستند. فیلم‌اولی‌هایی که نه تنها دنباله‌رو نسل قدیم فیلم‌سازان نیستند، که الگوها و ساختارهای جدیدی از فیلم‌سازی را به نمایش گذاشته و سعی می‌کنند مسیر تازه‌ای را در الگوی فیلم‌سازی تجربه و معرفی کنند. همین چهار فیلمی که امسال از بخش نگاه نو به سودای سیمرغ راه یافته‌اند، مهم‌ترین فیلم‌های جشنواره بودند که هم در جمع منتقدان و رسانه‌های سینمایی و هم در نظرسنجی‌های مردمی توانستند بر صدر بنشینند و رضایت مخاطب را جلب کنند. حالا می‌توان گفت فیلم‌اولی‌ها باید اولویت سینمای ایران باشند که به حمایت و پشتیبانی بیشتری نیاز دارند تا بتوان تا تکیه بر آن‌ها افق روشنی برای سینمای ایران ترسیم کرد.

هفتمین روز جشنواره فیلم فجر

روز آثار ابراهیم حاتمی‌کیا و نیکو کریمی

هفتمین روز سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر با نام دو سینماگر شناخته‌شده گره خورد؛ ابراهیم حاتمی‌کیا و نیکو کریمی. امیرعباس ربیعی، کارگردان فیلم اولی، در سانس اول با فیلم «لباس شخصی»، فیلمی تاریخی-سیاسی درباره حزب توده ایران، حضور داشت و بعد از این فیلم، «خروج» حاتمی‌کیا و «آتاپای» کریمی به نمایش درآمدند. البته که نشست‌های خبری این دو سینماگر شناخته‌شده، با حاشیه‌ها و جنجال‌هایی همراه بود. در روز هفتم استقبال از فیلم‌های جشنواره بیشتر شد و فیلم‌های جشنواره به ۱۴ سانس فوق‌العاده رسیدند.

معرفی شش فیلم برتر آرای مردمی

فیلم‌های آبادان یازده ۶۰، دوزیست، شنای پروانه، مغز استخوان، درخت گردو و روز صفر، ۶ فیلم برتر آرای تماشاگران سی‌وهشتمین دوره جشنواره فیلم فجر تا روز ۱۸ بهمن ماه اعلام شده است. فهرست فیلم‌ها بدون اولویت است.

۱ شش فیلم برتر آرای مردمی در هفتمین روز جشنواره فیلم فجر اعلام شد. نتیجه شمارش آرای فیلم‌های نمایش داده شده در روز هفتم جشنواره فیلم فجر (۱۸ بهمن ماه) از سوی ستاد انتخاب فیلم برگزیده از نگاه تماشاگران جشنواره فیلم فجر اعلام شد.

۱۴ سانس فوق‌العاده در روز هفتم جشنواره

کارگردانی محمدحسین مهدویان در سینماهای آزادی (دو سالن)، فجر اسلامشهر و گالریا، فیلم «خورشید» به کارگردانی مجید مجیدی در سینماهای ایران‌مال و فرهنگ یک، فیلم «شنای پروانه» به کارگردانی محمد کارت در سینماهای استقلال و کیان و فیلم «سه کام حبس» به کارگردانی سامان سالور در سینما کورش به سانس فوق‌العاده رسیدند.

۲ مدیر امور سینماهای جشنواره فیلم فجر از ۱۴ سانس فوق‌العاده در روز هفتم جشنواره سی‌وهشتم برای پنج فیلم پرمخاطب جشنواره خبر داد. فیلم‌های «روز صفر» به کارگردانی سعید ملکان در سینماهای مگامال، آزادی (سه سالن) و راگا، فیلم «درخت گردو» به

برنامه فدای سینمای رسانه: نمایش «شین» در سانس آخر

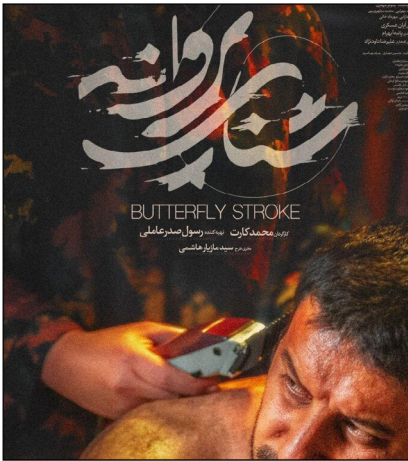
فیلم سینمایی «شین» اولین ساخته سینمایی میثم کزازی و به تهیه‌کنندگی شهاب حسینی روز شنبه، ۱۹ بهمن ماه، در سانس آخر سینمای رسانه

۳

روی پرده می‌رود.

بنا به درخواست تهیه‌کننده فیلم سینمایی «شین»، این فیلم ساعت ۲۲ شنبه، ۱۹ بهمن ماه، در سانس آخر در بخش خارج از مسابقه در پردیس ملت به نمایش درمی‌آید.

استقبال لرستانی‌ها از «شنای پروانه»

تنها اکران فیلم سینمایی «شنای پروانه» در چهارمین جشنواره فیلم فجر استان لرستان با استقبال گسترده علاقه‌مندان و فیلم‌سازان

۴

لرستانی مواجه شد.

فیلم سینمایی «شنای پروانه» به تهیه‌کنندگی رسول صدرعاملی و کارگردانی محمد کارت در دومین سانس از سومین روز چهارمین جشنواره فیلم فجر استان لرستان به نمایش درآمد.

استقبال دوست‌داران سینما و فیلم‌سازان لرستانی از این اثر به حدی بود که تمام بلیت‌های آن در مرحله پیش‌فروش و در گیشه سینما خریداری شد و بسیاری از حاضران موفق به تهیه بلیت نشدند.

«شنای پروانه» اولین ساخته بلند محمد کارت است که به ناهنجاری‌های اجتماعی در جنوب شهر می‌پردازد. جواد عزتی، طنز طباطبایی، امیر آقایی، پانته‌آ بهرام، علی شادمان، نیره فراهانی، مهدی حسینی‌نیا، ایمان صفا، مهلقا باقری و نادر شهنواری بازیگران اصلی این فیلم سینمایی هستند که بسیاری آن را پدیده جشنواره سی‌وهشتم می‌دانند.

چهارمین جشنواره فیلم فجر استان لرستان از پانزدهم بهمن‌ماه و با اکران فیلم سینمایی «بی‌صدا حلزون» کار خود را

آغاز کرده و تا بیست‌ویکم بهمن‌ماه همه‌روزه در دو نوبت صبح و عصر در ساعات ۱۶، ۱۰، ۳۰ و ۲۱ پذیرای دوست‌داران هنر سینما خواهد بود.

«برداشت ۳۸» صدای جشنواره سی‌وهشتم است

برنامه «برداشت ۳۸» به تهیه‌کنندگی محسن حکیم معانی برنامه‌ای است از شبکه رادیویی فرهنگ که به اتفاقات این دوره از جشنواره

۵

می‌پردازد.

این برنامه سینمایی هر روز ساعت ۱۵:۳۰ پخش می‌شود و در آن با عوامل فیلم‌های حاضر در جشنواره و اهالی رسانه گفت‌وگو می‌شود. فاطمه صائب‌تبار گوینده این برنامه است که هر روز با دو کارشناس، علی جعفری و مصطفی محمودی، درباره فیلم‌های به نمایش درآمده در جشنواره صحبت می‌کنند.

نشست خبری «لباس شخصی» در پردیس ملت

این فیلم سانسور نشده است

نشست خبری فیلم «لباس شخصی» به کارگردانی امیرعباس ربیعی، اولین نشست هفتمین روز جشنواره فیلم فجر سی‌وهشتم بود. نشست خبری این فیلم بیشتر بر فضای تاریخی و منابع تحقیقی «لباس شخصی» گذشت، چراکه این فیلم درباره حزب توده در دهه ۶۰ است. بیشترین تأکید عوامل فیلم بر این بود که هیچ فشار و سانسوری از سوی هیچ سازمانی بر این فیلم اعمال نشده است. این نشست با حضور حبیب والی‌نژاد تهیه‌کننده، مهدی نصرتی، توماج دانش بهزادی، ماه‌منیر بیطاری، مجید پتکی بازیگران، هاشم مرادی مدیر فیلم‌برداری، مهدی سعیدی تدوین، جواد مطوری جلوه‌های ویژه بصری، آرش خوشخو منتقد و با اجرای محمود گبرلو جمعه، هجدهم بهمن ماه، در پردیس سینمایی ملت برگزار شد.

خوشخو: این فیلم خودش را دچار سانسور نکرده است

ربیعی در ابتدای این نشست گفت: «برای این فیلم زحمت زیادی کشیده شده و پژوهش آن سه سال زمان برد و ما شش ماه درگیر تولید بودیم.» آرش خوشخو، منتقد، درباره این فیلم گفت: «(لباس شخصی) نوری به ماجراهایی که در تاریخ ما مغفول است، می‌تاباند. این فیلم پرزحمت و پرسواس ساخته شده و در بازگویی زوایای پنهان تاریخ خودش را دچار سانسور نکرده و از خط قرمزها عبور کرده است.»

هیچ نهادی «لباس شخصی» را سانسور نکرد

ربیعی، کارگردان، درباره سانسورهای حذف‌شده فیلم توضیح داد: «حدود سه سانسور و شش دیالوگ از فیلم حذف شده است. دلایلی را نمی‌توانم بگویم. فشارهایی از درون برای حذف این سانسورها بود، اما این فشارها از طرف سازمان اوج و تهیه‌کننده نبود. از طرف سازمان و تهیه‌کننده هیچ فشاری بر

ما نبوده است و بین ما هیچ اختلافی نیست.» والی‌نژاد هم در این باره توضیح داد: «اگر آن سانسورها را حذف نمی‌کردیم، به زمان فیلم لطمه وارد می‌کرد. در این فیلم سانسوری از سوی هیچ نهادی صورت نگرفت.»

بازیگری شبیه به نوید محمدزاده

کارگردان فیلم «لباس شخصی» در پاسخ به سوالاتی درباره شباهت بازی نقش اول فیلم به بازی نوید محمدزاده گفت: «قیاس بازیگر نقش اول فیلم من با نوید محمدزاده باعث خوشحالی ماست.» کاراکتر مهدی نصرتی شبیه به کاراکترهایی است که نوید محمدزاده ایفا کرده است.» نصرتی هم درباره حضور خود در «لباس شخصی» توضیح داد: «من دوست ندارم شبیه هیچ بازیگری باشم و این نوع بازی را برای این نقش انتخاب کردم. به جزئیات این نقش فکر کردم و برای رسیدن به شخصیت تمرین زیادی داشتم. از دوستان می‌خواهم کمی تصور باشند. دیگر انتخاب‌های من در بقیه فیلم‌ها را ببینند و بعد درباره بازی من نظر بدهند.»

بازیگران تئاتر در بازیگری متخصص هستند

دانش بهزادی هم درباره شباهت نقش نصرتی به نوید محمدزاده گفت: «نوید بازیگر توانمندی است، اما به نظرم شبیه دانستن بازی این دو نفر درست نیست. از نظر من چنین قضاوتی نشانه تبلی در پرداختن به بازی مهدی نصرتی است.» او در ادامه گفت: «به نظرم بازیگران تئاتر در بازیگری متخصص هستند و امیرعباس ربیعی این شجاعت را داشت که به این سو بیاید و از بازیگران تئاتری در اولین فیلم خود استفاده کند.»

قصه جذاب‌تر از سوژه بود

ربیعی درباره روند تحقیقاتش توضیح داد: «برای انتخاب سوژه، ابتدا قصه من را جذب می‌کند، نه مضمون. من برای ساخت فیلم تحقیقات فراوانی انجام دادم و در پژوهش‌هایم محدودترین سند، خاطرات آقای ری شهری بود. اگر بخواهم منابع را بیان کنم، بسیار است.»

تسلیت وقایع اخیر

والی‌نژاد سپس متنی را درباره شهادت سردار سلیمانی و شهدای حادثه سقوط هواپیما قرائت کرد و در ادامه درباره فیلم‌هایی که سازمان او به سینما معرفی کرده است، سخنانی را بیان کرد. دانش بهزادی درباره ایفای نقش خود در «لباس شخصی» گفت: «من بعد از ۲۰ سال بازی در تئاتر، می‌ترسیدم برای پذیرش این نقش پا پیش بگذارم، اما آقای ربیعی را می‌شناختم و خوشحالم که با این فیلم به سینما معرفی شدم.»

تصویری از خیابان انقلاب با جلوه‌های بصری

ربیعی درباره استفاده از جلوه‌های بصری فیلم و تداوم فیلم‌سازی‌اش درباره سوژه‌های سیاسی گفت: «خیابان انقلاب ما کاملاً دکور و پرده سبز است. من به سوژه‌های سیاسی و این ژانر علاقه‌مندم. این روند را از فیلم‌های کوتاه‌م شروع کرده‌ام و در آینده هم علاقه به ساخت فیلم در این فضا دارم.» در ادامه جواد مطوری درباره جلوه‌های ویژه بصری فیلم توضیح داد: «فضای دهه ۶۰ از فضای روز دور است. بسیاری از لانگ‌شات‌ها را با کمک عوامل سعی کردیم از طریق فضاسازی و گرافیک اتمسفر دهه ۶۰ به تصویر بکشیم. تصاویر بندر انزلی و لانگ‌شات خیابان انقلاب به طور کامل بازسازی و در جلوه‌های بصری ساخته شد.»

در جشنواره فیلم فجر بازیگران جدید باید معرفی شوند

ربیعی درباره همراهی حاتمی‌کیا با این پروژه گفت: «ابراهیم حاتمی‌کیا دیر به پروژه پیوست و در بازنویسی و کارگردانی به ما کمک کرد و من ممنون او هستم.» او ادامه داد: «من می‌خواستم با توجه به سوژه فیلم پیش‌زمینه‌ای نسبت به بازیگرانم وجود نداشته باشد و البته هزینه کمتری درباره بازیگران بدهم. هم‌چنین قصدم معرفی بازیگران جدید به سینما بود. چرا باید حلقه انتخاب بازیگر محدود به چند نفر باشد. یکی از کارکردهای جشنواره فیلم فجر باید معرفی بازیگران جدید باشد.»

فصلنامه
نخست‌خبری
پوشش مجاری آسی و هشتمین جشنواره فیلم فجر

نشست خبری فیلم «خروج»

حاتمی‌کیا: برای خوشایند دیگران فیلم نمی‌سازم

نشست خبری فیلم «خروج» ساخته ابراهیم حاتمی‌کیا، دومین نشست هفتمین روز جشنواره فیلم فجر سی‌وهشتم بود. نشست خبری این فیلم مانند نشست‌های سال‌های اخیر فیلم‌های حاتمی‌کیا، نشستنی داغ و جنجالی بود که باز هم انتقادات و اعتراضات کارگردان را در پی داشت. حاتمی‌کیا در این نشست مطرح کرد که برای خوشایند دیگران فیلم نمی‌سازد و فیلم‌هایش برآمده از دغدغه‌هایش هستند. فرامرز قریبیان در این نشست از خداحافظی‌اش از سینما حرف زد و اتفاقات پیرامون فیلم «۳۶۰ درجه» را مطرح کرد که موجب قهر او از سینما شد. این نشست با حضور حبیب والی‌نژاد تهیه‌کننده، فرامرز قریبیان، پانته‌آ پناهی‌ها، سام قریبیان، کامبیز دیرباز، محمدرضا شریفی‌نیا، محمد فیلی بازیگران، وحید ابراهیمی مدیر فیلم‌برداری، عماد خدابخش تدوین‌گر، محمد برادران جلوه‌های ویژه بصری، مجید علی‌اسلام طراح صحنه، خسرو نقیبی منتقد و با اجرای محمود گبرلو عصر جمعه، هجدهم بهمن‌ماه، در پردیس سینمایی ملت برگزار شد.

جنس اعتراض این فیلم از جنس «موج مرده» است

در ابتدا قریبیان با اشاره به این موضوع که بعد از فیلم «گناهکاران» به جشنواره فیلم فجر نیامده است، گفت: «من برای دفاع از فیلم آمده‌ام.» نقیبی با اشاره به جایگاه تثبیت‌شده حاتمی‌کیا در سینمای ایران گفت: «او موثرترین فیلم‌ساز بعد از انقلاب به شمار می‌آید. این فیلم بعد از سه‌گانه‌های اخیر پراکنش آقای حاتمی‌کیا برای من یادآور فیلم‌هایی مانند «موج مرده» اوست. فیلم «خروج» فیلم

خلوتی است و سکانس‌هایی از این فیلم ما را یاد سینمای سال‌های دور این فیلم‌ساز می‌اندازد.» او ادامه داد: «در این فیلم نسبت به فیلم‌های اخیر فیلم‌ساز، خشم و اعتراض به شکل بازترتی نشان داده می‌شود. جنس اعتراض در این فیلم از جنس «موج مرده» است. حاتمی‌کیا متناسب با زمانه این جنس از اعتراض را برای این فیلم انتخاب کرده است.»

سام قریبیان: بعد از ۲۶ سال دوباره روبه‌روی دوربین حاتمی‌کیا ایستادم

حاتمی‌کیا در پاسخ به این سوال که اگر او جای کشاورز فیلم

الان که فیلم را می بینم، باز هم از نتیجه فیلم ذوق می کنم. « **حاتمی کیا: زمان نشان می دهد کدام فیلم در اذهان می ماند**

حاتمی کیا در پاسخ به این سوال که آیا انتظار دریافت سیمرغ دارد یا خیر، گفت: «آن قدر در طول ۳۵ ساله که در سینمای حرفه ای کار می کنم، فیلم ساخته ام که توجه نشدن به فیلم هایم برایم عادی است و هیچ مشکلی هم ندارم. به فیلم «پیراهن یوسف» یا «ج» اصلا توجهی نشد. همه چیز به داورانی که در این دوره حضور دارند، بستگی دارد، زیرا تصمیم گیری دست آن هاست.» او هم چنین درباره این که چرا فیلم «خروج» در آرای مردمی نیست، گفت: «ای کاش بعدا هیئتی تشکیل شود و از کسانی که کار در دستشان است، تحقیق شود. این بار مهندسی به ظاهر ساده اما در اصل پیچیده ای انجام شده است. همه چیز را به زمان ارجاع می دهم، زیرا تنها زمان است که نشان می دهد کدام فیلم در تاریخ و اذهان مردم می ماند.» او ادامه داد: «گناه ما کارگردان ها چیست که فیلم می سازیم، برای ما دادگاه تشکیل می شود، برای چه بعضی از دوستان تا این حد بی حیا هستند؟ علی حاتمی از دنیا رفت، الان جای او پر شده است؟ از ادیت کردن ما لذت می برید؟ از این فضا دلخورم. «خروج» بیستمین فیلم من است و هر سال در نشست خبری جشنواره حضور پیدا می کنم، اما هر سال بدتر از سال قبل می شود، انصاف داشته باشید. برای هر فیلم عمرم را گذاشته ام، عریان گری تا این اندازه درست نیست، ما سربازان فرهنگی این نظام هستیم. برای چه با ما درست برخورد نمی شود؟»

حاتمی کیا: می توانم فیلمی بسازم که حتی از بودنمان پیشیمان شویم

حاتمی کیا در پاسخ به این سوال که چرا در جدیدترین ساخته اش به سراغ فیلم جاده ای رفته است، گفت: «فیلم جاده ای را دوست دارم و همیشه می خواستم چنین فیلمی بسازم. ساخت فیلم جاده ای بسیار سخت است و معمولا فیلم ساز با یک یا دو نفر حرکت می کند، اما خوش بختانه با چنین بازیگرانی کار کردم. تا به حال ندیده بودم کسی مانند فرامرز قریبیان با این سن و سال تا این حد صحنه و نقش را

«خروج» بود، به رئیس جمهور چه می گفت، گفت: «هر چقدر سمنان بالاتر می رود، فیلم سازی برایمان سخت تر می شود. در ۲۰ دقیقه اول فیلم تمام حرفم را بیان کردم و مشکلات را نشان دادم.» سام قریبیان درباره نقش خود در این فیلم گفت: «بازی در این نقش فرصتی بود که حاتمیا برایم به وجود آورد. کمی نگران بودم، زیرا ما در فیلم پدر و پسر نبودیم و ممکن بود این موضوع برای مخاطب باورپذیر نباشد. بعد از ۲۶ سال دوباره توانستم روبه روی دوربین حاتمیا بایستم و از او بابت این انتخاب متشکرم.»

فرامرز قریبیان: «خروج» از بهترین آن هاست

پانته آ پناهی ها هم در پاسخ به این سوال که آیا نگران شباهت این نقش به نقشی که در فیلم «نفس» ایفا کرده نبوده است، گفت: «من همیشه برای بازی در یک نقش نگرانم و نتیجه تمام فیلم هایی که تا به حال در آن ها نقش آفرینی کردم، همیشه برایم ترسناک بوده و هست. امیدوارم شما از حاصل فیلم «خروج» راضی بوده باشید.» فرامرز قریبیان هم درباره حضور در فیلم «خروج» گفت: «من نقش های معترض را دوست دارم، به این دلیل که خودم هم یک معترض هستم. در پرونده کاری ام در نقش های معترضی زیادی ایفای نقش کرده ام و «خروج» از بهترین آن هاست. من خود در حال حاضر یک «بخشی» هستم.»

حاتمی کیا: هنوز از دیدن نتیجه فیلم ذوق می کنم

حاتمی کیا در پاسخ به چرایی ساخت چنین فیلمی در دولت دوازدهم گفت: «هر دولتی روی کار بیاید، همین اتفاقات می افتد و من باز هم به همین شکل فیلم می سازم. از سال ۸۹ تحقیقاتم را برای ساخت «خروج» شروع کردم. در این سال ها ایده ای که برای فیلمم می خواستم، شکل نمی گرفت، اما در این دوره توانستم آن را بنویسم و بسازم.» او ادامه داد: «بازی کردن با بازیگرانی که تجربیات زیادی دارند، بسیار لذت بخش بود. سفر این عزیزان با تراکتور هرگز از خاطر من نمی رود، حتی

اصلا درست نیست. تا الان حتی یک فیلم سفارشی ساخته‌ام و ما نظر کسی برابم اهمیت ندارد.»

فرامرز قریبیان: می‌خواهم از سینما خداحافظی کنم

حاتمی‌کیا هم چنین در پاسخ به این سوال که فیلم ساختن با پول یک نهاد چه واکنشی از سمت مردم به دنبال دارد، گفت: «برایم فرقی ندارد با پول کدام نهاد فیلم می‌سازم. مگر اوج، نان، خانه شما را برداشته؟ چرا این چیزها را مشکل می‌دانید؟ البته می‌دانم مشکلات هم‌کاری‌ام با اوج نیست... من می‌توانم با تهیه‌کنندگانی با بودجه‌های میلیاردری فیلم بسازم، اما همکاری با اوج را که سرمایه‌اش نیز مشخص است، ترجیح می‌دهم.» فرامرز قریبیان در بخش دیگری از نشست با اشاره به این‌که همیشه دوست داشته با یک فیلم این چنینی از سینما خداحافظی کند و مصمم به این کار است، گفت: «در سال‌های اخیر اصلا در جشنواره شرکت نمی‌کردم، اما به خاطر اتفاقاتی که روزهای پیش افتاد و مطالب مثبتی که از سمت منتقدان خواندم و برابم جالب بود، تصمیم گرفتم به جشنواره بیایم و به هر سوالی که پرسیده شود، پاسخ دهم.» او در ادامه گویا بهایی از اتفاقات پیش آمده در جشنواره سال‌های گذشته سر داوریش در دوره سی و دوم و بعد جلوگیری از اکران فیلم «۳۶۰ درجه» ساخته سام قریبیان و به تهیه‌کنندگی خودش مطرح کرد. حاتمی‌کیا در واکنش به قهر فرامرز قریبیان از سینما گفت: «فاصله گرفتن قهرآمیز آقای قریبیان از سینما غم‌انگیز است. امیدوارم ایشان این حرف را خیلی جدی نزنند و برای حضور او برای جوانان درس است و می‌تواند نکات و راه‌های جدید به آن‌ها نشان دهد.»

همض کند. سر تعظیم بابت استادی او فرود می‌آورم.» کارگردان «خروج» با بیان این مطلب که فیلمنامه سه بار نوشته شده و هر بار شخصیت متفاوتی داشت، ادامه داد: «زمانی که سال ۹۷ این ماجرا اتفاق افتاد و با توجه به مستند بودنش به نظر برای این سرنوشت جذاب بود و آن را برای «خروج» انتخاب کردم.» او ادامه داد: «زمانی که نوشتن فیلمنامه را شروع کردم، هنوز جریان‌ات آبان اتفاق نیفتاده بود. مطالبه‌گری باید اتفاق بیفتد. می‌توانم فیلمی بسازم که حتی از بودنمان پشیمان شویم، اما من کشورم را دوست دارم. تنها تغییراتی باید رخ دهد که لازم و ضروری است.»

کارگردان فیلم «خروج»: نظر کسی برابم اهمیت ندارد

حاتمی‌کیا هم چنین درباره اسامی شخصیت‌های فیلم «خروج» گفت: «بخشی نام فامیلی واقعی آن عزیز بود، اما رحمت نامی بود که من برای او انتخاب کردم. باقی شخصیت‌ها نیز واقعی نبودند و کاملا برآمده از ذهن من بودند.» او در پاسخ به این سوال که چرا فیلمی در رابطه با اتفاقات اخیر جامعه و اعتراضات نمی‌سازد؟ توضیح داد: «من فیلمم را می‌سازم و ترجیح می‌دهم آن چه را به عنوان فیلم‌ساز صلاح می‌دانم و هر آن چه دغدغه‌ام است، به تصویر بکشم.» کارگردان فیلم «خروج» ادامه داد: «حاتمی‌کیایی که حالا روبه‌روی شما نشست، درباره تمام مسائل نیز فیلم ساخته است. آن چه اکنون ساخته‌ام، تمام چیزی است که بلدم و باقی فیلم‌هایی که ساخته‌ام نیز همان چیزی بوده‌اند که دغدغه‌اش را داشته‌ام. انتظاری که از من می‌رود تا فیلم‌های خوشایند دیگران را بسازم،

نشست خبری فیلم «آتابای»

توجه ویژه فیلم آتابای به نسل جدید زنان

نشست خبری فیلم «آتابای» به کارگردانی و تهیه‌کنندگی نیکو کریمی، سومین نشست هفتمین روز سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر بود. بیشترین سوالات نشست خبری فیلم «آتابای» از هادی حجازی‌فر و نیکو کریمی بود. در واقع بیشتر این نشست به صحبت‌های این دو نفر گذشت. این نشست با حضور نیکو کریمی کارگردان، هادی حجازی‌فر نویسنده و بازیگر، جواد عزتی، دانیال نوروش، مه‌لقا می‌نوش، یوسفعلی دریادل، امیدحسینی، لیلی نظری، معصومه ربانی‌نیا بازیگران، سامان لطفیان مدیر فیلم‌برداری، اصغر نژادایمانی طراح صحنه و لباس، کامران کیان ارثی صدابردار، حسین جمشیدی گوهری تدوین‌گر، شاهین امین منتقد و با اجرای محمود گبرلو روز جمعه، هجدهم بهمن‌ماه، در پردیس سینمایی ملت برگزار شد.

فیلم «آتابای» بهترین فیلم جشنواره بود

شاهین امین، منتقد حاضر در نشست، در ارتباط با فیلم گفت: «اگر در این چند روز در فضای مجازی دقت کرده باشید، این جمله را شنیده‌اید که «آتابای» بهترین فیلم نیکو کریمی از نظر کارگردانی است. به نظرم این بهترین فیلمی است که در جشنواره دیده‌ام و توانسته به لحاظ بصری و داستانی جهان خود را به وجود بیاورد. از روایت لایه به لایه و تودرتوی داستان کلیت داستان را متوجه می‌شویم. تصاویر و پلان‌ها گویای فضا و قصه فیلم هستند.» امین ادامه داد: «فرم تصویری

فیلم کمک می‌کند ما اتفاقاتی را که «آتابای» با آن درگیر است، بهتر ببینیم و درک کنیم. قاب ابتدایی فیلم که آتابای چک را پاره می‌کند و بادی که می‌وزد، تلاطم درونی شخصیت را نشان می‌دهد.»

مشکل قلبی به خاطر استرس کار

هادی حجازی‌فر در رابطه با حادثه‌ای که برای او در طول فیلم‌برداری «آتابای» اتفاق افتاد، گفت: «حادثه قلبی که من در این فیلم دچار آن شدم، به خاطر استرس کار بود و در یک روز که همه چیز خوب پیش می‌رفت، این مشکل پیش آمد.» او

آشنایی داشتند، کمک گرفتیم.» او ادامه داد: «زمانی که برای دیدن لوکیشن‌ها رفتیم، به این دلیل که می‌خواستیم افق را در فیلم داشته باشیم، این جغرافیا را انتخاب کردیم، با این که من با این لوکیشن موافق نبودم. می‌توانم بگویم لوکیشنی که در فیلم دیدید، خودش را به فیلمنامه، کارگردان و بازیگر تحمیل کرد.» مجازی‌فر تأکید کرد: «شاید ما دوست نداشته باشیم بخشی از واقعیت‌های داستان را باور کنیم، اما واقعیت این است که بسیاری از شخصیت‌ها در دل جامعه وجود دارند.» نویسنده «آتابای» گفت: «تئوریزه کردن فیلم را قبول ندارم و از ابتدا هم تأکید کارگردان بر این بوده که بحث سیاه‌نمایی در فیلمنامه وجود نداشته باشد.»

کریمی: نسل جدید زنان برایمان مهم بود

کریمی هم چنین با بیان این که در فیلم «آتابای» درباره اسطوره‌ها صحبت می‌کنیم، گفت: «برای ما این موضوع که زن داستان را به زور شوهر دادند، اهمیتی نداشت، بلکه ما جاری جیران که نسل جدیدی از زنان محلی آن منطقه است و می‌خواهد به آرزوها و خواسته‌هایش برسد و از سد جامعه مردسالار عبور کند، مهم بود.» او در خصوص بازی‌گردانی فیلم توضیح داد: «ما در این فیلم چیزی با این عنوان نداشتیم و به دنبال این بودیم که از بازیگرهای تئاتر با تجربه استفاده کنیم. نقش جیران یک روز قبل از فیلم‌برداری تغییر کرد، به این دلیل که شخصی که قبلاً انتخاب شده بود، نزدیکی زیادی با کاراکتر نداشت.» او ادامه داد: «هادی مجازی‌فر برای ترجمه دیالوگ‌ها به ترکی زحمت بسیاری کشید. هم چنین در ارتباط با دکور فیلم باید بگویم خانهای که در فیلم می‌بینید، طراحی و ساخته شد.»

مجازی‌فر: هر مشکلی در لهجه مسئولیتش با من است

مجازی‌فر در ارتباط با گویش فیلم گفت: «هر مشکلی که به لهجه فیلم وارد شود، مسئولیتش با من است.» او هم چنین در ارتباط با نقش جواد عزتی توضیح داد: «از زمانی که کاراکتر یحیی وارد داستان شد، جواد عزتی برای این نقش مدنظر بود. جواد در این فیلم کار عجیبی کرده و بسیار عالی ظاهر شده است. او برای این فیلمنامه بسیار تلاش و لهجه‌اش را به درستی ادا کرد.»

که علاوه بر بازی، به عنوان فیلمنامه‌نویس در این پروژه حضور داشت. درباره چگونگی شکل‌گیری قصه توضیح داد: «زمانی که سر سریال «ممنوعه» بودیم، قرار بر این شد که بازیگران نقش خود را بازنویسی کنند. نیکی کریمی لطف کرد و بعد از دیدن کار من طرحش را مطرح کرد. زمان شروع کار من از او خواستم که طرحی بنویسم و نهایتاً این همکاری در زمینه فیلمنامه‌نویسی شکل گرفت.» او ادامه داد: «برای شکل گرفتن نقش آتابای نزدیک به یک سال در مورد این نقش با هم گفت‌وگو کردیم. ایده اصلی داستان مرتبط با کتاب علی‌اشرف درویشیان بود. از ابتدا من و خانم کریمی فیلمنامه را با هم نوشتیم و بازنویسی کردیم. در زمان ساخت فیلم به خاطر ارتباط بهتر کاراکترها با یکدیگر بخشی از دیالوگ‌ها تغییر کرد.»

کریمی: حسین علیزاده تنها گزینه‌ام بود

نیکی کریمی در ارتباط با طرح فیلم گفت: «داستان فیلم یکی از داستان‌هایی بود که در نوجوانی به اسم «فصل نو» خوانده بودم و ذهنم را بسیار درگیر کرده بود. پس از گفت‌وگو با درویشیان این فیلمنامه را نوشتیم، که البته فیلمنامه نهایی نسبت به آن داستان کوتاه بسیار تغییر کرد. من و هادی مجازی‌فر در فیلمنامه هم‌نظر بودیم و در زمان ساخت فیلم برای به وجود آوردن فضای فیلم بسیار دعوا کردیم. روح کار برای من بسیار مهم است.» او در ارتباط با موسیقی فیلم و انتخاب حسین علیزاده به عنوان آهنگ‌ساز گفت: «حسین علیزاده آذری است و به این منطقه اشراف داشت. از ابتدا تنها گزینه من برای ساخت موسیقی فیلم «آتابای» بود.»

مجازی‌فر: بسیاری از این شخصیت‌ها در دل جامعه وجود دارند

مجازی‌فر در ارتباط با روند داستان فیلم گفت: «شخصیت‌های داستان از صفر تا صد خلق شدند. در قصه تا آن‌جا که امکانش وجود داشت، از حافظه عاطفی‌مان استفاده کردیم. ما در طول ساخت فیلم از بسیاری افراد محلی و افرادی که با آن منطقه

کریمی: حجازی فر هوای تازه در سینمای ایران است

نیکی کریمی در خصوص نقش حجازی فر در فیلم گفت: «زمانی که در جشنواره فیلم فجر داور بودم و فیلم «ایستاده در غبار» را دیدم، از بازی حجازی فر بسیار لذت بردم و کنجکاوی من را برانگیخت. او بسیار روان و با تمرکز بازی می‌کند و معتقدم بازی او هوایی تازه در سینمای ایران است.» او ادامه داد: «نقش این فیلم بسیار سخت بود و فیلم برداری‌های طولانی داشتیم و معتقدم حجازی فر کاراکتری خشن و جدی دارد.»

عزتی: برای لهجه ترکی زیر ذره بین بودم

جواد عزتی که نقش یحیی را در فیلم بازی کرده بود، گفت: «امشب برای بار اول بود که فیلم را دیدم و به نظرم بسیار یک‌دست بود. برای ایفای درست نقش یحیی و درآمدن لهجه ترکی بسیار زیر ذره بین حجازی فر بودم که بتوانم لهجه ترکی را به خوبی صحبت کنم.» او در خصوص نقشش هم گفت: «برای تکتک رفتارها، حرکات و بیان نقش، نویسنده و کارگردان فیلم تلاش کرده بودند باعث به وجود آمدن کاراکتر خوب این نقش شد.»

کریمی: سینما سلیقه است

نیکی کریمی با بیان این که معتقد هستم فیلم نباید خودش را به مخاطب تحمیل کند، گفت: «عباس کیارستمی همیشه می‌گفت در داوری اگر خواستند برای فیلم متقاعدت کنند، بگو این سلیقه من است و سینما سلیقه است.» او در ارتباط با زبان فیلم گفت: «در ارتباط با اقلیم‌ها و زبان‌های دیگر ایران کم‌کاری کردیم و زبان ما بسیار غنی است.»

حجازی فر: هیچ‌کس حق توهین به زبان ترکی را ندارد

حجازی فر درباره استفاده از زبان ترکی گفت: «هیچ‌کس حق توهین به زبان ترکی را ندارد و طبق قانون اساسی ادبیات ترک باید در دانشکده ترک تدریس شود. افکار جدایی طلبانه محصول نگاه‌های فاشیستی است که برخی از منتقدان و خبرنگاران سینما به این گونه فیلم‌ها دارند.» او تاکید کرد: «نمی‌توانید تصور کنید این فیلم با چه سختی‌ای ساخته شد و از جانب بسیاری از فضاهایی که باید حمایت می‌شد، نشد و به معنای واقعی مستقل بودن در این فیلم را دیدم و امیدوارم مهربانانه‌تر به این فیلم نگاه شود.»

فصلنامه

نخست‌خبری

پولس حجازی‌اسی و هشتمین جشنواره فیلم فجر

معرفی فیلم‌های روز یکشنبه در پردیس ملت

کیمیایی با «خون شد» می‌آید

در نهمین روز از سی و هشتمین جشنواره فیلم فجر، تازه‌ترین ساخته سینمایی مسعود کیمیایی، «خون شد»، روی پرده می‌رود و در ادامه «دشمنان» علی درخشنده و «پوست» ساخته برداران ارک به نمایش درمی‌آید. فیلم مستند «خط باریک قرمز» و فیلم کوتاه «کوچه» از دیگر آثاری است که در این روز به روی پرده خواهد رفت.

خون شد

«خون شد» نام بیست‌ونهمین فیلم در کارنامه هنری مسعود کیمیایی، کارگردانی است که به قهرمان‌سازی در سینمای ایران معروف است و آن‌طور که برخی از سازندگان فیلم «خون شد» گفته‌اند، این فیلم هم قهرمان‌پرور است. نقش اول فیلم تازه کیمیایی را سعید آفاخانی ایفا می‌کند. لیلای زارع، نسرين مقالو و سیامک صفری هم از دیگر بازیگران شناخته‌شده «خون شد» هستند. گمانه‌زنی‌ها حاکی از آن است که «خون شد»، فیلم ۷۸ سالگی کیمیایی، یکی از متفاوت‌ترین فیلم‌های او در کارنامه‌اش است.

در خلاصه داستان این فیلم آمده است: داستان «خون شد» به مثابه خانه‌ای قدیمی است که همه چراغ‌هایش خاموش بوده و هیچ‌کس نیز در اتاق‌هایش ساکن نیست. در این میان یکی از ساکنان این خانه می‌آید و همه چراغ‌ها را روشن می‌کند.

دشمنان

علی درخشنده از آن دست کارگردانی است که بعد از سال‌ها تجربه‌اندوژی در بخش‌های مختلف سینما تصمیم گرفته اولین فیلم سینمایی‌اش را کارگردانی کند. او هم‌چنین فیلم‌های کوتاهی همچون «آماس»، «محاق»، «به همین سادگی»، «صبور باش» و... را در کارنامه خود دارد.

«دشمنان» اولین فیلم سینمایی علی درخشنده به تهیه‌کنندگی مجید بزرگ‌نویسنسنگی بردیا یادگاری است که لوکیشن اصلی آن در شهرک اکباتان بود. درخشنده ایفای نقش اصلی فیلم خود را بر عهده رویا افشار، بازیگر سینما، تئاتر و تلویزیون، گذاشت تا این بازیگر با حضور در نقش اول «دشمنان» تجربه‌ای متفاوت را در کارنامه داشته باشد. از دیگر بازیگران «دشمنان» می‌توان به ندا جبرائیلی، مسعود دلخواه، قربان نجفی، علی بی‌غم، سینوهه دانشمند، توران یاقوتی و سعید آرمند اشاره کرد.

در خلاصه داستان این فیلم آمده است: «چه کسی جلوی این همه ستم و دیوانگی را خواهد گرفت؟ چه کسی پایان این قصه را رقم خواهد زد جز مرگ، افسوس و رنج!»

پوست

سینمای ایران در سال‌هایی که از عمر آن می‌گذرد، شاهد ساخت یک فیلم با حضور دو کارگردان بوده و حالا این بار دو برادر پشت دوربین یک فیلم بلند سینمایی قرار گرفته‌اند؛ برادرانی که پیش از این در جریان ساخت فیلم کوتاه این تجربه را از سرگذرانده بودند. حالا نوبت به «پوست» رسیده است. بهرام و بهمن ارک فیلم خود را به دو زبان ترکی و فارسی در روستای باویل شهرستان اسکوه ساخته‌اند. کارگردانان برای انتخاب بازیگران این فیلم سراغ بازیگران تبریزی و بومی رفتند و البته این معیار را که بازیگران به زبان ترکی مسلط باشند، در نظر گرفتند.

در خلاصه داستان آمده است: داستانی عاشقانه که میان سحر و جادو گرفتار آمده... افسانه‌های بومی از جن و پری... فیلمی که هم ترس دارد، هم عشق و هم عجیب‌نگاری...

خط باریک قرمز

فرزاد خوشدست متولد مشهد است و تحصیلات او در زمینه کارگردانی سینماست. او با «خط باریک قرمز» موفق به کسب جایزه نیک از جشنواره جهانی فیلم فجر شده است. «زنی که نام ندارد»، «خیمه» و «آسمان» از جمله مستندهای این کارگردان است.

در خلاصه داستان این فیلم به تهیه‌کنندگی نگار اسکندررفر و فرزاد خوشدست آمده است: یک گروه زندانی نوجوان تصمیم می‌گیرند با کمک چند مربی نمایش، تئاتری را روی صحنه ببرند...

کوچه

محمدرضا مصباح دکترای حقوق دارد و متولد سال ۵۴ است. او با فیلم «کوچه» در جشنواره فیلم فجر حضور دارد.

بازیگران این فیلم گلاب آدینه، نورا هاشمی، رضا اکبرپور، آدین پورزند و محمد حیرقلی هستند.

در خلاصه داستان این فیلم به تهیه‌کنندگی امیرحسین مهر و نویسندگی بهمن ارک و بهرام ارک، آمده است: گروهی مستندساز برای ثبت خاطرات خانم افخم شبستری از آخرین دیدار او با همسرش به منزل او می‌روند، اما فیلم در دنیای رویای او متحیر می‌ماند تا حسرت ۴۰ ساله او را بازیابی کند.

گفت‌وگو با محمد رضا لطفی، کارگردان «تعارض»

فیلم‌های مستقلی که سر از جشنواره درآوردند

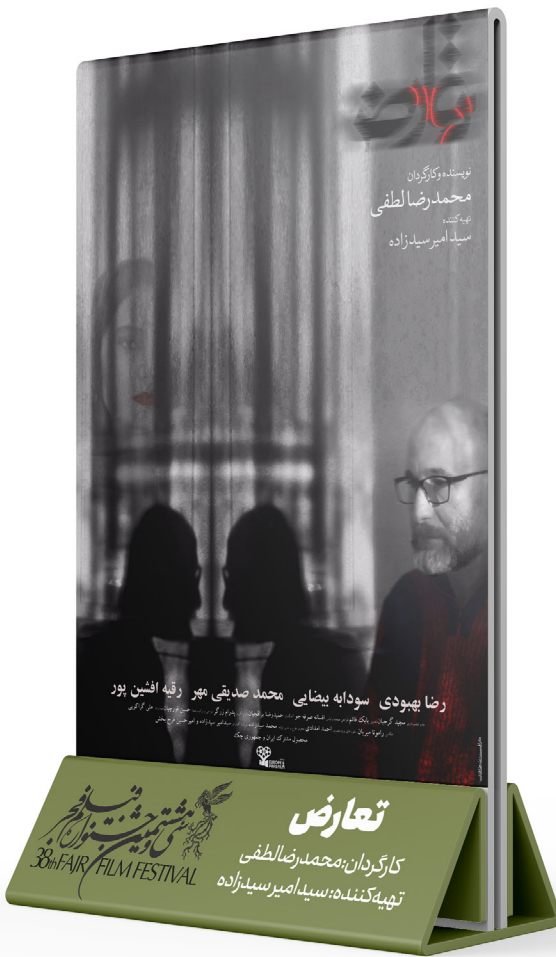
گفت‌وگو با سالم صلواتی، کارگردان «پدران»

روابط انسانی همیشه برایم جذاب بوده است

گفت‌وگو با بهنام بهزادی، کارگردان «امن می‌ترسم»

تحت تاثیر اتفاقات جامعه هستیم

عوامل

فیلمنامه‌نویس: محمد رضا لطفی، مدیر فیلم‌برداری: مجید گرجیان، چهره‌پرداز: پدram زرگر، طراح صحنه: افسانه صرفه‌جو، طراح لباس: افسانه صرفه‌جو، تدوین: بابک قائم، صدابردار: علی گراکویی، صداگذار: حسین قورچیان، موسیقی: حمیدرضا اراقچیان، جلوه‌های ویژه بصری: احمد اماندای، عکاس: رامونا میریان بازگرگان، رضا بهبودی، سودابه بیضایی، رقیه افشین پور، محمد صدیقی‌مهر

خلاصه داستان

احساس می‌کنم دیوونه شدم، به جورایی به تمام دوربین‌های مداربسته که دارن آدم رو کنترل می‌کنن، حساسیت پیدا کردم. اون قدر توی این ماجرا غرق شدم که احساس می‌کنم پشت همه این دوربین‌ها یه نفره، یه نفر که چهارچشمی داره منو نگاه می‌کنه.

گفت‌وگو با محمدرضا لطفی، کارگردان «تعارض»

فیلم‌های مستقلی که سر از جشنواره درآوردند

پریسا ساسانی

محمدرضا لطفی، کارگردان فیلم سینمایی «تعارض»، امسال با نخستین ساخته سینمایی‌اش در جشنواره فجر حضور دارد. فیلم او که در بخش نگاه نوس و هشتمین جشنواره فجر حضور دارد، شکل روایی و نوع پرداخت متفاوتی دارد. لطفی که در فیلم‌های کوتاه و دیگر تجربیاتش سعی کرده بود از تکرار دوری کند و هر بار خلاقیتی در روایت خود یا نوع کاری که ارائه می‌دهد، به وجود آورد، این بار زاویه دیدی تازه برگزیده است. او بر این باور است که نمایش فیلم‌های مستقل در بخش‌های رقابتی این دوره از جشنواره یکی از مهم‌ترین ویژگی‌های جشنواره امسال است.

دنیا حداقل یک بار در سینما روایت شده‌اند و چیز جدید و بکری ندارند. بله، من عمدا در سینما با فرم درگیر می‌شوم.

■ فضایی اجتماعی را برای اثرتان انتخاب کردید.

این فیلم سایکو درام و راجع به تنهایی آدم‌هاست. تنهایی‌ای که جزو خاصیت بشر امروز است. علاوه بر این، فیلم «تعارض» راجع به از بین رفتن حریم شخصی آدم‌ها و احاطه شدن تکنولوژی بر انسان امروز است؛ این‌که ما هر روز از سوی تعدادی دوربین به صورت ناخودآگاه کنترل می‌شویم.

■ به‌هرحال، فیلم می‌خواهد در جمع منتقدان به نمایش درآید و واکنش‌ها به آن می‌تواند متفاوت باشد. پیش‌بینی شما از این واکنش‌ها چیست؟

فیلم‌های تجربه‌گرایانه، فیلم‌های سلیقه‌ای هستند. یعنی عده‌ای از آدم‌ها با این فیلم‌ها ارتباط برقرار نمی‌کنند، اما در مقابل، عده‌ای از دیدن آن‌ها بسیار بسیار لذت می‌برند.

■ در ابتدا توضیحی درباره حال‌وهوای فیلم «تعارض» ارائه کنید.

جنس فیلم «تعارض» از جنس سینمای نامتعارف است. یعنی روایت کلاسیک ندارد، تجربه‌گرایانه (اکسپریمنتال) است، روایت‌ها غیرخطی و از دریچه دوربین‌های مداربسته روایت می‌شوند. البته این فیلم، تنها فیلم سیاه‌وسفید جشنواره امسال است.

■ تجربه‌گرایی از کارهای قبلی شما هم مشاهده شده است. این علاقه‌مندی از کجا می‌آید؟

بله، صددرصد. من داستان‌نویس هم هستم. حدود هزار و هفتصد، هشتصد فاصله کوتاه و دو رمان چاپ شده دارم. برای شخص من ادبیات بسیار جذاب‌تر از سینماست. تنها جذابیت سینما برای من بازی با فرم است، که در ادبیات برای این کار دست زیاد باز نیست. من مطمئنم تمام قصه‌های کلاسیک

فیلم‌ساز مورد علاقه من دیوید لینچ است. وقتی فیلم او در جشنواره کن نمایش داده شد، عده‌ای به او فحاشی کردند. فکر می‌کنم این خاصیت یک فیلم متفاوت است و من این اتفاق و خاصیت را دوست دارم.

■ امروز روز هشتم جشنواره است و فیلم شما در سینماهای مردمی نمایش داشته است. بازتاب‌ها نسبت به فیلمتان چطور بود؟

در جشنواره فجر امسال هم فیلم «ابر بارانش گرفته» حضور دارد و هم فیلم «خوب بد جلف ۲». قصد تحلیل چگونگی این نوع انتخاب و درست و غلط بودنش را ندارم. ولی همین امر حاکی از این است که ما شاهد فیلم‌های متنوعی هستیم. فیلم‌هایی از طیف‌ها و سلیقه‌های مختلف. در کل، ما دو قشر مخاطب سینما داریم؛ قشر سینمارو و قشر فیلم‌بین. این دو

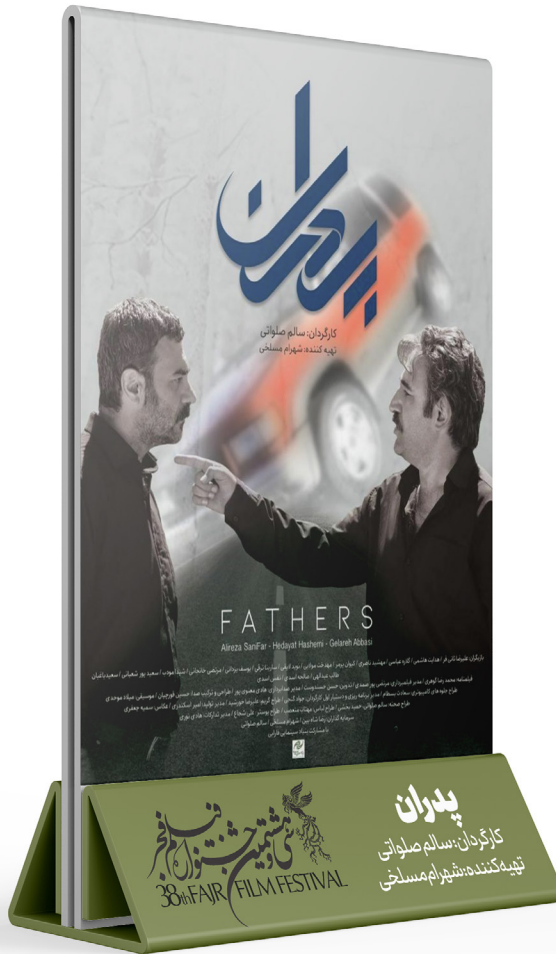
قشر با همدیگر متفاوت هستند. اگر مخاطبان فیلم «تعارض» به قشر سینمارو نزدیک شوند، با فیلم ارتباط برقرار نمی‌کنند. اما اگر مخاطبانش به قشر فیلم‌بین نزدیک شوند، با فیلم بسیار ارتباط برقرار می‌کنند. فیلم «تعارض» فیلمی است که نیاز به تمرکز و دیدن جزئیات دارد. این مسئله، مسئله بسیار مهمی است. اما متأسفانه من به عنوان منتقدی که ۲۰ سال است کار نقد فیلم انجام می‌دهم، شاهد نابودی نقد در کشورمان هستم. (نه فقط در جشنواره امسال، بلکه به طور کل این را بیان کردم.) ببینید، اینستاگرام چه بلایی سر ما می‌آورد. ما را بی‌حوصله، بی‌تمرکز و سطحی کرده است. مغز ما شبیه آدامس جویدن شده است. چیز دیگری که بسیار مایل هستم بیان کنم، این است که یکی از درخشان‌ترین فیلم‌هایی که امسال دیدم، فیلم «ابر بارانش گرفته» ساخته مجید بزرگر است؛ فیلمی که از دیدنش بسیار لذت بردم. (البته ناگفته نماند که فیلم‌های زیادی ندیده‌ام.) امیدوارم ذره‌ای بیشتر حوصله خرج کنیم و بدانیم که سینما فقط سینمای اکشن، خشم اجتماعی و سینمای کم‌دی نیست. سینما در ماهیت اصلی‌اش ابزاری فرهنگی برای تفکر کردن است و این بخش مهم سینماست.

■ در جشنواره چند فیلم دیده‌اید؟

تا به امروز «قصیده گاو سفید»، «شنای پروانه»، «خوب بد جلف ۲» و فیلم «ابر بارانش گرفته» را دیده‌ام.

■ اتفاق بزرگ جشنواره امسال را چه می‌دانید؟

امسال یک اتفاق بزرگ و درخشان در هیئت انتخاب جشنواره فجر افتاد؛ اتفاقی که باعث شد تعدادی فیلم سینمایی مستقل به جشنواره ورود پیدا کنند. فیلم‌هایی از جمله فیلم خودم «تعارض»، فیلم مجید بزرگر «ابر بارانش گرفته»، فیلم مرتضی فرشباف (تومان)، فیلم بهتاش صناعی‌ها (قصیه گاو سفید) و فیلم برادران ارک (پوست) که نگاه متفاوتی دارند. این اتفاق، اتفاق بسیار بزرگی است که در این چند سال اخیر در سینمای ایران و جشنواره فجر شاهدش نبودیم؛ اتفاقی که من بسیار از افتادنش خوشحال هستم. اگر فیلم من (که جزئی از این فیلم‌هاست) فیلم بدی باشد، اما یک جهان‌بینی در پشتش دارد. فکر می‌کنم همین امر که من با یک جهان‌بینی خاص فیلمم را ساخته‌ام، خود دارای ارزش است. ولی طبیعتاً ممکن است این نوع فیلم‌ها به‌خصوص در شهرستان‌ها با قدری گارد مواجه شوند. چون تماشاگر عام مردم هنوز عادت به این‌گونه فیلم‌ها ندارد. علاوه بر این، در شهرستان‌ها، قشر سینمارو بیشتر از قشر فیلم‌بین به سینما می‌روند. ولی در کل، فکر می‌کنم این اتفاق بدعت بسیار درخشانی است. من همین‌جا بابت این اتفاق و بدعت به هیئت انتخاب تبریک می‌گویم. اصلاً من فکر می‌کنم جای این‌گونه فیلم‌ها در جشنواره فجر است. چون وظیفه اهل رسانه این است که سلیقه مردم را با این‌گونه فیلم‌ها آشنا کنند.

عوامل

فیلمنامه‌نویس: محمدرضا گوهری، مدیر فیلم‌برداری: مرتضی پورصمدی، چهره‌پرداز: علیرضا خورشید، طراح صحنه: سالم صلواتی، حمید بخشی، طراح لباس: مهتاب متعصب، تدوین: حسن حسندوست، صدا‌پرداز: هادی معنوی‌پور، صداگذار: حسین قورچیان، موسیقی: مهرداد موحدی، جلوه‌های ویژه میدانی: محمد تیموری، جلوه‌های ویژه بصری: بسطام سعادت، عکاس: سمیه جعفری
 بازیگران: علیرضا ثانی‌فر، هدایت هاشمی، گلاره عباسی، مهشید ناصری، کیوان پرمرز، نوید لایقی

خلاصه داستان

در «پدران» حادثه‌ای دو نسل را رو در روی یکدیگر قرار می‌دهد.

گفت‌وگو با سالم صلواتی، کارگردان «پدران»

روابط انسانی همیشه برایم جذاب بوده است

زهرا نجفی

سالم صلواتی فیلم‌سازی از خطه کردستان است که بعد از تجربه ساخت چند فیلم کوتاه و نیمه‌بلند، با فیلم بلند سینمایی «پدران» در بخش نگاه نو سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر حضور پیدا کرده است. فضا فیلم‌های صلواتی اغلب در زادگاهش کردستان روایت می‌شوند، ولی او برای فیلم «پدران» برای اولین بار به شهر همدان رفته است و دغدغه‌اش از ساخت این فیلم در شهر همدان را برآمده از مولفه‌های گیشه می‌داند. چراکه به اعتقاد او زبان عنصر مهمی در جذب مخاطب سینماست. ناگفته نماند که در فیلم «پدران» محمدرضا گوهری، فیلمنامه‌نویس خوش‌نام سینما، هم او را همراهی می‌کند. با صلواتی درباره تفاوت روند فیلم‌سازی‌اش و ویژگی‌های فیلم «پدران» صحبت کردیم.

در کردستان بوده است. چون کردستان فضایی است که در آن بزرگ شده‌ام و به خوبی می‌شناسمش. فیلم ساختن در جاهای دیگر نیاز به تجربه زیستی دارد تا فیلم‌ساز بتواند تصویر درستی از مردم آن اجتماع نشان دهد. ولی بخشی از تغییرات فیلم‌سازی من در ساخت فیلم «پدران» محصول برخورد صنعتی است که در سینما وجود دارد. در پروسه فیلم‌سازی، فیلم‌هایی خواهی ساخت که دغدغه‌های خودت هستند، مسائلی که فکر می‌کنی باید به تصویر کشیده شوند. در این پروسه به این نتیجه هم می‌رسی که برای بهتر دیده شدن

■ در فیلم‌های قبلی‌تان از «آبادک‌های بی‌باد»، «آینه‌های پریده‌رنگ» تا «رستان آخر» که نسخه کوتاه آن «روایهای برفی» هم مورد توجه جشنواره‌های خارجی و داخلی قرار گرفت، به سراغ فضاهای بکری از سرزمین مادری‌تان رفته بودید و به نظر می‌رسید هر چند ساخت این فیلم‌ها سخت بوده، ولی کم‌هزینه بوده‌اند. آیا ساخت فیلم «پدران» تغییر شیوه فیلم‌سازی برای شما بود؟ چرا با پای کار آمدن هشت تهیه‌کننده، ساخت این فیلم پنج سال طول کشید؟ تمام فیلم‌هایی که تاکنون ساختم، به غیر از فیلم «پدران»،

که محمدرضا گوهری از نویسندگان خوب سینمای ایران نوشته، قابل مشاهده است.

■ چطور پنج، شش سالی طول کشید تا بالاخره فیلم به سرانجام برسد؟

ماجرای آغاز کار ما برای ساخت این فیلم به پنج، شش سال قبل برمی‌گردد. ابتدا قرار شد آقای میرکرمی تهیه‌کننده اثر باشند، اما چون پروژه نگارش فیلمنامه طول کشید، برای ایشان مشغله ساخت فیلم سینمایی «دختر» به وجود آمد و ما مجبور شدیم سراغ تهیه‌کننده دیگری برویم. مسئله سرمایه و جذب سرمایه‌گذار از بزرگ‌ترین مسائل ما بود. از همان ابتدا کم‌وبیش فارابی قول داده بود به صورت پرداخت وام با ما همکاری داشته باشد. هرچند وام کفاف تولید فیلم را نمی‌داد. تا این‌که بالاخره و خوش بختانه توافقات با شهرام مسلخی صورت گرفت و او به عنوان تهیه‌کننده با ما همراه شد.

در حال حاضر شرایط اقتصادی کشور تغییرات زیادی داشته است. حتی ساخت کم‌هزینه‌ترین فیلم‌های کوتاه هم دیگر آسان نیست. وقتی وارد دنیای فیلم‌های بلند سینمایی می‌شویم، این موضوع بیشتر خودش را نشان می‌دهد.

■ انتخاب‌های شما از قصه، بازیگر تا لوکیشن نشان می‌دهد به دنبال گیشه عجیب و غریبی نیستید. شما فیلم‌سازی هستی‌د که همه چیز را در خدمت قصه فیلم انتخاب می‌کنید. آیا انتخاب دو بازیگر شناخته‌شده، هدایت هاشمی و گلاره عباسی، در فیلم «پدران» نشان‌گر این است که کمی به گیشه هم فکر کردید؟ درباره حضور آن‌ها در فیلم بگویید.

برای این فیلم ترکیبی از بازیگران چهره، بازیگران حرفه‌ای فیلم کوتاه و بازیگران تئاتر انتخاب شده‌اند. حتما انتخاب بازیگران چهره برای تأثیر در بیشتر دیده شدن فیلم بوده است. ولی این نکته هم برایم مهم بود که بازیگری را انتخاب کنم که بتواند با فیلم ارتباط برقرار کند و نقش خودش را دوست داشته باشد و آن را خوب ایفا کند. در کنار این مسئله گیشه هم برایم مهم بود. چون سرمایه‌ای که ساخت فیلم‌های بلند نیاز دارد، ما را مجبور می‌کند برای فروش فیلم در گیشه به همه جوانب آن فکر کنیم، چراکه فروش فیلم می‌تواند به جذب تهیه‌کننده و سرمایه‌گذار برای ساخت فیلم‌های بعدی کمک کند.

■ در فیلم‌های قبلی شما روابط انسانی نقش پررنگی داشت و در فیلم «پدران» این نگاه شما به اوج می‌رسد. چه چیزی باعث می‌شود روابط انسانی شما را تحت تأثیر قرار بدهد و دنیای فیلم‌سازی شما را به این سمت ببرد؟ در جهان ذهنی شما به عنوان یک فیلم‌ساز، روابط انسانی چه نقشی در روزگار و جامعه ما دارد؟

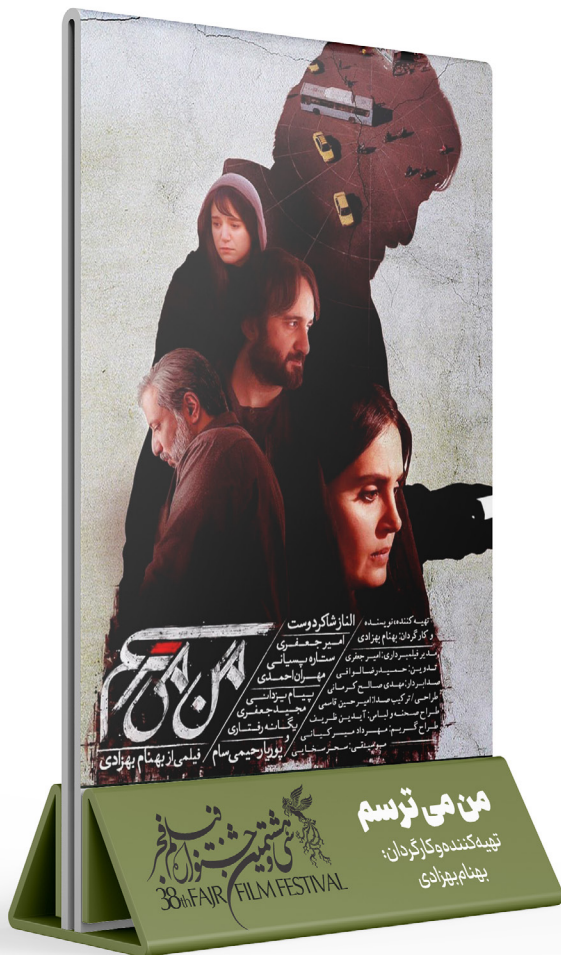
مسئله روابط انسانی که در تمام فیلم‌های من وجود دارد، در «بادبادک‌های بی‌باد» هم مطرح می‌شود. در آن جا خانواده‌ای به خاطر شرایطی که وجود دارد، مجبور می‌شوند از مرز خارج شوند. در آن فیلم هم بحث پدری و فرزندگی مطرح است و این‌که فرد هویت خودش را در جایی که بوده، می‌شناسد. شخصیت فیلم سوالی می‌پرسد که برای پدر تبدیل به چالش

همین دغدغه‌ها به سرمایه بیشتری نیاز داری تا دقیق‌تر و بهتر فیلم‌هایت را بسازی. به همین دلیل پروژه ساخت «پدران» از فیلم‌های دیگر من متفاوت‌تر است. در آن به مولفه‌های چرخه اکران توجه شده است. یکی از این مولفه‌ها این است که مخاطب دوست ندارد فیلم را به زبان دیگری و با زیرنویس ببیند. درحالی‌که من اعتقاد دارم اگر قرار باشد در کردستان فیلم بسازم، باید زبان آن نیز از خود مردم باشد و چون سینمای اجتماعی با رویکرد واقع‌نمایانه را دوست دارم، ترجیح می‌دهم فیلم‌هایم در کردستان به زبان کردی باشد. به همین دلیل فیلم را در شهر همدان ساختم. همدان را به اندازه کردستان نمی‌شناسم، ولی یکی از شهرهای نزدیک من است و اختلاف فرهنگی آن‌چنانی ندارد. به واسطه تعاملاتی که طی سفرهایم در همدان داشته‌ام، به نظرم آمد مختصات این شهر برای فیلمنامه و قصه ما خوب است. لهجه شیرین همدانی مزیت دیگری بود که باعث شد آن را انتخاب کنیم.

■ یعنی خودتان «پدران» را در ادامه فیلم‌های قبلی‌تان می‌بینید؟

«پدران» از لحاظ مضمونی در راستای فیلم‌های قبلی من است. تعامل انسانی و فاصله و روابط انسانی برایم مهم است و همیشه برایم جذابیت داشته؛ چه در فیلم «روپاهای برفی»، چه در دیگر ساخته‌هایم. «روپاهای برفی» ادای دینی به مادرم است. هم‌چنین در فیلم «آینه‌های پریده‌رنگ»، دیگر ساخته‌ام، هم می‌بینید که رابطه و فاصله‌ای که بین زن و شوهر وجود دارد، به تصویر کشیده شده است. این روابط بین انسان‌ها، تجربه‌های زیستی و نکاتی از این دست، همیشه برایم مهم بوده است و جذابیت دارد. ایده‌هایی که در ذهن دارم، اطراف همین قضیه است. در «پدران» هم به این قضیه پرداختیم؛ رابطه‌ای بین پدرها و فرزندانشان. فاصله‌ای که کم‌وبیش وجود دارد. این نگاهی که از آن صحبت شد، در فیلمنامه‌های دیگری

عوامل

فیلمنامه نویسان: بهنام بهزادی، سحر سخای، مدیر فیلم برداری: امین جعفری، چهره پرداز: مهرداد میرکیانی، طراح صحنه: آیدین ظریف، طراح لباس: آیدین ظریف، تدوین: حمیدرضا لوافی، صدا بردار: مهدی صالح کرمانی، صداگذار: امیرحسین قاسمی، موسیقی: سحر سخای، جلوه های ویژه میدانی: امیرحسین بابائیان، جلوه های ویژه بصری: امیر سحرخیز، عکاس: آناهید داوری
 بازیگران: پوریا رحیمی سام، اناز شاکردوست، ستاره پسیانی، امیر جعفری، مهران احمدی، پیام یزدانی، یگانه رفتاری، مجید جعفری

خلاصه داستان

بدیش اینه که من وسط کلی شکام که می خوام برم یا نه ... ولی بدترش اینه که صد برابر مطمئنم که نمی تونم بمونم.

گفت‌وگو با بهنام بهزادی، کارگردان «من می‌ترسم»

تحت تاثیر اتفاقات جامعه هستم

ژانا پیکانیان

در سینمای بهنام بهزادی شخصیت‌ها جایگاه ویژه‌ای دارند. او در فیلم‌های قبلی‌اش، «تنها دو بار زندگی می‌کنیم»، «قاعده تصادف» و «وارونگی» هم همین ویژگی را مدنظر قرار داده و به گفته خودش در تازه‌ترین فیلمش یعنی «من می‌ترسم» که در سی‌وهشتمین جشنواره فیلم فجر به نمایش درمی‌آید، این نگاه و مسیر را ادامه داده است. «من می‌ترسم» به روابط بین آدم‌ها در زندگی امروز می‌پردازد و ویژگی‌های مختلف آن‌ها را به تصویر می‌کشد. بهزادی می‌گوید با آگاهی از سازوکارهای جشنواره فجر در این جشنواره شرکت می‌کند؛ جشنواره‌ای که ویتروینی از فیلم‌های سال سینمای ایران است و در یک بازه زمانی فرصتی را برای تماشای فیلم‌ها از سوی طیف‌های مختلف از اهالی رسانه و منتقدان فراهم می‌کند. بهزادی در گفت‌وگو با فجرنامه از جزئیات فیلم جدیدش گفته است.

به تعبیر یکی از دوستانم که این اواخر فیلم را دیده بودند، این فیلم آینه اتفاقاتی است که این روزها در جامعه می‌افتد. به نظر خود من هم، به عنوان کسی که در این جامعه زندگی می‌کنم و خیلی تحت تاثیر لایه‌های مختلف اتفاقات در جامعه هستم، بازنمایی این موقعیت در این فیلم برایم مهم‌ترین مسئله بوده است.

■ در فیلم‌های قبلی‌تان هم تکیه زیادی روی شخصیت‌های فیلم داشتید. در «من می‌ترسم» هم این روند ادامه دارد؟ بله، فکر می‌کنم این ردپا وجود دارد، حتی شاید بیشتر از فیلم‌های قبلی‌ام، چراکه فکر می‌کنم این شیوه برای من در امتداد نگاهی است که به عنوان کارگردانی که از جامعه متأثر است، در فیلم‌هایم ایجاد شده و ادامه پیدا کرده است. فکر

■ ما جزئیات زیادی از فیلم «من می‌ترسم» نمی‌دانیم، ولی به نظر می‌رسد با توجه به خلاصه داستان کوتاهی که از آن منتشر شده، به قصه‌ای امروزی می‌پردازد. برایمان کمی از حال‌وهوا و قصه فیلم بگویید و این‌که در چه بستری اتفاق می‌افتد؟

قصه «من می‌ترسم» قصه روابط بین آدم‌هاست و البته پیچیدگی‌ها و مسائلی که بینشان به وجود می‌آید. این فیلم قصه قدرت، شأن و احترام نیز هست.

■ وقتی صحبت از روابط می‌شود، بسیاری از آن‌ها در بستر مسائل اجتماعی تعریف می‌شوند؛ دغدغه‌ای که شما به عنوان کارگردان در این فیلم داشتید، چقدر به مسائل روز جامعه نزدیک است؟

می‌کنم به دلیل این‌که من سازنده مشترک («من می‌ترسم») با فیلم‌های قبلی هستم، این آثار نیز با هم نقاط مشترکی دارند که البته کم هم نیستند.

بعضی از فیلم‌های شما پرسوناژهای زیادتری داشتند و برخی دیگر خیر. پرداختن به قصه‌ای که شخصیت‌های زیادتری دارد، کار شما را به عنوان کارگردان دشوارتر می‌کند؟ اصولاً قصه الزاماتی دارد که آن‌ها را با خودش می‌آورد. برای فیلمی که ساخته می‌شود، تصمیم آگاهانه‌ای وجود ندارد و در مسیر بسط و گسترش قصه متوجه می‌شوید پرسوناژیایی پررنگ شده‌اند و نقششان مهم شده و فکر می‌کنم این فیلم نیز همین ویژگی را داراست و پرسوناژهای زیادی دارد.

این مسئله طبیعتاً هم کار شما را به عنوان کارگردان سخت‌تر می‌کند، چراکه باید روی پرداختن به شخصیت‌های زیادتری متمرکز شوید. چالش خاصی در این زمینه داشتید؟ («من می‌ترسم») فیلمی سکانس - پلان است؛ البته به شکلی که این ویژگی خیلی به چشم نیاید و شاید حتی اگر کسی این موضوع را نداند، خیلی متوجه آن هم نشود. اما این مسئله یکی از چالش‌هایی بود که من در این فیلم با آن روبه‌رو بودم، ولی از طرف دیگر، یک بخش لنت‌بخش سینما همین نیازهایی است که داستان دارد و شما برای به دست آوردن و نمایش دادن آن‌ها تلاش می‌کنید.

سکانس - پلان بودن نیاز فیلم بود و شیوه‌ای برای روایت قصه‌ای که این نوع از فیلم‌برداری را می‌طلبد، یا صرفاً برای پشت سر گذاشتن یک تجربه جدید آن را به کار بردید؟ علاوه بر این‌که قصه ایجاب می‌کرد، انتخاب این شیوه دلایل ساختاری و فرمی هم داشت و فکر کردم این شیوه شکل بهتری برای روایت است.

شما به عنوان یک کارگردان مستقل که در مسیر سینمای شخصی خودتان گام برمی‌دارید، در جشنواره فجر هم حضور داشتید و کارهایتان در جشنواره، هم از سوی مخاطبان و منتقدان و هم دست‌اندرکاران برگزاری جشنواره مورد توجه قرار گرفتند. ارزیابی خودتان از حضور در جشنواره چیست؟ جشنواره فیلم فجر احتمالاً پیچیده‌ترین جشنواره فیلم در دنیا است. عده زیادی می‌دانند که در این جشنواره هستند و عده

کمی هم قرار است جایزه ببرند. بلافاصله این پرسش به وجود می‌آید که بقیه برای چه در جشنواره شرکت می‌کنند و پاسخ این است که جشنواره گردهمایی سالانه سینمای ماست؛ جایی که اهالی سینما، علاقه‌مندان، منتقدان و نویسندگان سینما را همه ساله زیر یک سقف جمع می‌کند و در یک فرصت نسبتاً کوتاه ۱۰ روزه همه تولیدات سینمای ایران را برای آن‌ها به نمایش می‌گذارد. فکر می‌کنم این جنبه‌گردهمایی را اگر در نظر بگیریم، به این نتیجه خواهیم رسید که جشنواره از دهه ۶۰ وظیفه خودش دانسته که به نوعی ویتترین سالانه سینما باشد. باز هم اگر این نکته و مسئله قبلی را که به آن اشاره کردم، در نظر بگیریم، باعث می‌شود با انتظار کمتری وارد جشنواره شویم و به نتیجه‌ای که مدنظر است، برسیم. برای خود من جشنواره فیلم فجر نقش همان گردهمایی را دارد که با هم فیلم می‌بینیم. در چند سال اخیر هم با چند رویکرد و برخورد مختلف و متفاوتی که دیدم، خیلی آگاهانه در این رویداد حضور داشتم. اصولاً توقع من از جشنواره فجر چندان نیست، چراکه همان‌طور که اشاره کردم، این جشنواره بسیار پیچیده است و مسائل مختلفی خارج از فیلم دیدن و سینما در آن دخیل است و شاید اشتباه باشد اگر به عنوان یک فستیوال سینمایی صرف به آن نگاه کنیم.

مستند «بانو»، به روایت محمد حبیبی منصور، کارگردان

قهرمان‌ها را دوست دارم

«بانو» هم از این قاعده مستثنا نیست و خوشحالم من در فیلم‌هایم سراغ قهرمان‌هایی از جنس خودمان رفتم؛ افرادی که ویژگی‌های مثبتی دارند و به عنوان الگو برای همه افراد جامعه قابل باور و دست‌یافتنی هستند.

این قهرمان‌ها از جامعه دور نیستند. اگر قهرمان معرفی‌شده در یک اثر با جامعه خود فاصله داشته باشد، تنها هیجان منتقل می‌کند، اما شاید کارکرد دیگری نداشته باشد. در صورتی که باید معرفی او حامل و منتقل‌کننده انرژی باشد. یک قهرمان اگر چنین ویژگی‌هایی نداشته باشد، نمی‌تواند به عنوان الگوی مناسبی برای جامعه باشد، چون مخاطب با او هم‌ذات‌پنداری نمی‌کند. این قهرمان‌ها در واقع همان مردمان ساده این اجتماع هستند با یک تفاوت؛ این‌که آن‌ها نسبت به مشکلاتشان با شیوه‌ای متفاوت برخورد می‌کنند و به همین واسطه انتقال‌دهنده امید و انرژی هستند، که اگر این‌طور نباشد، اتفاقی که باید، به وقوع نمی‌پیوندد.

دلیل پرداختن به «بانو» هم علاقه‌های شخصی ما نسبت به این قهرمانی است که درخصوص آن فیلم ساخته‌ام؛ هم چنین دل‌بستگی به داشته‌های فکری و مبنایی‌مان.

پرداختن به موضوع قهرمان‌ها در سینما یکی از علاقه‌مندی‌های من است که سعی می‌کنم آن را با تجربه ساخت مستندهای متفاوت دنبال کنم. خلأ پرداخت به این مقوله در تلویزیون و سینما آن‌چنان مشهود است که من را بیش از پیش برای ساخت اثری با این ویژگی که قهرمان دارد، ترغیب کرد. منظور من از قهرمان قهرمان‌هایی هستند که بتوانند نقش الگو را برای جامعه خود ایفا کنند و البته که این جنس از قهرمان‌ها ویژگی‌های مشخصی دارند. شکل زندگی قهرمان‌ها باید شبیه به مردم باشد. در حقیقت قهرمان‌ها باید از جنس مردم باشند تا بتوانند تاثیر بگذارند. جامعه به چنین فضای فیلم‌سازی نیاز دارد، چراکه یک جامعه با قهرمان‌هایش زندگی می‌کند و این افراد بخشی از فرهنگ یک نظام اجتماعی هستند. اگر این فرهنگ را از جامعه بگیریم، آن را تبدیل به یک جسم بی‌روح کرده‌ایم. یادمان باشد که مردم از چنین قهرمان‌هایی اعتماد به نفس می‌گیرند.

از آن جایی که من قهرمان‌ها را دوست دارم، مستند پرتزه را هم دوست دارم. فیلم‌های گذشته من چون «صیادان عشق»، «نقطه‌رهایی»، «داستان آینده» و «معلم» همه قهرمان‌محورند.

((برف‌های سپید سرگردان)) به روایت محمدرضا وطن دوست

هنر زبانی گویا برای بیان موضوعات اجتماعی

دستور کار جشنواره سال‌های آینده قرار بگیرد.

حضور عالی فیلم‌های کوتاه و مستند در جشنواره‌های جهانی

سینمای کوتاه و مستند ایران آبروی سینمای ایران در سطح بین‌الملل است و نمی‌شود به این راحتی از آن‌ها گذشت. در طول تاریخ سینمای ایران جوایز و نمایش‌های عالی در بهترین جشنواره‌های جهانی داشتیم. حضور گونه‌های مختلف سینمایی همچون انیمیشن، مستند و کوتاه باعث اعتبار و ارتقای سطح کیفی جشنواره می‌شود.

فیلم‌های کوتاه و فیلم‌سازانی دغدغه‌مند

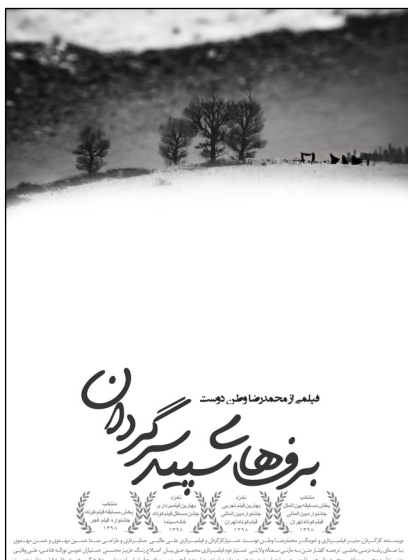
سینمای کوتاه، سینمای خلاقیت و ظرافت است. یک گونه سینمایی است که فیلم‌سازان دغدغه‌مند خود را دارد. فیلم «برف‌های سپید سرگردان» بخشی از پروژه «آب و آینه» است که با بودجه شخصی از ۱۰ سال پیش در مدت شش سال فیلم‌برداری و عکس‌برداری شده است. و بعد از آن، انجمن سینمای جوانان در تهیه آن مشارکت کرده و با حمایت حوزه هنری مازندران تولید شده است.

عشق و مرگ

((برف‌های سپید سرگردان)) یک نگاه خلاقانه متفاوت به لحظه‌ای ناب از هستی است؛ عشق و مرگ.

هنر؛ مناسب‌ترین بستر برای بیان موضوعات اجتماعی

هنر در هر شکل و زبانی مناسب‌ترین بستر برای موضوعات اجتماعی همچون مسائل محیط‌زیستی، مهاجرت، جنگ و... است.

نحوه گزینش فیلم جشنواره فجر و فیلم‌های از قلم افتاده

فیلم‌های بخش مسابقه جشنواره فیلم فجر از بین کاندیداهای بهترین فیلم داستانی و تجربی جشن خانه سینما و جشنواره فیلم کوتاه تهران انتخاب می‌شوند. از دیدگاه بنده این روش کاملی به نظر نمی‌رسد، چون ممکن است بر اساس سلاقی داوران آن جشنواره‌ها، بعضی از فیلم‌ها از قلم افتاده باشند، یا شاید فیلم‌های جدیدی در طول این مدت ساخته شده که لیاقت حضور در بخش مسابقه را داشته باشند.

جشنواره فیلم فجر برای همه گونه‌های سینما

جشنواره فیلم فجر برای همه گونه‌های سینمای ایران است و این اتفاق باید بسیار زودتر می‌افتاد. مطمئن هستم اکران مردمی تاثیر به‌سزایی خواهد داشت، و این فرهنگ‌سازی است که باید از سوی مدیران کلان فرهنگی هدایت شود، همین‌طور که نمایش فیلم‌های مستند و کوتاه در گروه هنر و تجربه نشان داد می‌توان منتظر اتفاقات خوبی در این حوزه بود. در ضمن نشست اهالی رسانه برای فیلم‌های مستند و کوتاه نیز باید در

طالع سعد سیمرغ برای کارگردانان جوان

برخی از کارگردانان سینمای ایران در سن و سال جوانی و قبل از رسیدن به ۴۰ سالگی موفق شده‌اند مجسمه بلورین سیمرغ جشنواره فیلم فجر را در دست بگیرند، جایزه‌ای که اغلب برای این کارگردانان خوش بامن بوده و کارنامه آنان را پررنگ کرده است.

محمد حسین مهدویان

سیمرغ بلورین جایزه ویژه هیئت داوران /
ایستاده در غبار، دوره ۳۴ / ۳۴ ساله

ابراهیم حاتمی‌کیا

۲ سیمرغ بلورین فیلمنامه و کارگردانی /
آژانس شیشه‌ای، دوره ۱۶ / ۳۶ ساله

اصغر فرهادی

سیمرغ بلورین کارگردانی / چهارشنبه سوری،
دوره ۲۴ / ۳۳ ساله

سعید روستایی

سیمرغ بلورین کارگردانی و فیلمنامه / ابد و
یک روز، دوره ۳۴ / ۲۶ ساله

تهمینه میلانی

سیمرغ بلورین فیلمنامه /
دوزن، دوره ۱۷ / ۳۸ ساله

رخشان بنی‌اعتماد

سیمرغ بلورین کارگردانی / نرگس، دوره ۱۰ /
۳۷ ساله

رضا میرکریمی

سیمرغ بلورین کارگردانی / اینجا چراغی
روشن است، دوره ۲۱ / ۳۶ ساله

کمال تبریزی

سیمرغ بلورین فیلمنامه /
لیلی با من است، دوره ۱۴ /
۳۶ ساله

از روستایی ۲۶ ساله تا میلانی ۳۸ ساله

جوان‌ترین کارگردانان سینمای ایران که سیمرغ به خانه بردند

جمعی از کارگردانان سینمای ایران قبل از ۴۰ سالگی موفق شدند برای نخستین بار سیمرغ بلورین کسب کنند و برخی این سیمرغ را برای اولین فیلم سینمایی خود گرفتند و تعدادی هم بعد از چند تجربه اولیه در سنی پایین‌تر از ۴۰ سالگی جایزه را در دستان خود گرفتند. از میان هشت فیلم‌سازی که می‌توان نام آنان را در فهرست جوان‌ترین صاحبان سیمرغ دید، از سعید روستایی ۲۶ ساله تا تهمینه میلانی ۳۸ ساله دیده می‌شود. هم‌چنین بر اساس اطلاعات به دست آمده در این گزارش گویا ۳۶ سالگی زمان خوش اقبالی فیلم‌سازان است. سه نفر از این هشت کارگردان در ۳۶ سالگی سیمرغ بلورین بهترین کارگردانی یا فیلمنامه (فیلمنامه اثری که خود فیلم‌ساز آن را کارگردانی کرده) را به دست آورده‌اند. در ادامه مروری بر این فهرست و جزئیات کار این کارگردانان به ترتیب سنی صورت می‌گیرد.

سعید روستایی

«ابد و یک روز» به معنای واقعی کلمه یک اتفاق در جشنواره فیلم فجر بود. به این ترتیب که فیلم سعید روستایی به سی و چهارمین جشنواره فیلم فجر رسیده بود و وقتی هیئت انتخاب به تماشای بخشی از فیلم نشستند، به این جمع‌بندی رسیدند که فیلم روستایی قابلیت بسیار بالایی دارد و همین سخنان کنجکاوی بسیاری اطراف این فیلم به وجود آورد. روستایی بعد از مدت‌ها مستندسازی و ساخت فیلم کوتاه، درحالی‌که تازه ۲۶ سال سن داشت، با فیلمی که به نظر می‌رسید از مدعیان اصلی جشنواره

است، پا به این رویداد سینمایی گذاشت و در کمال تعجب توانست سیمرغ‌های متعددی را به دست آورد. زمانی که بارها در مراسم اختتامیه سی و چهارمین دوره جشنواره فیلم فجر نام «ابد و یک روز» خوانده شد و پسر جوان ۲۶ ساله‌ای روی سن رفت تا جوایزش را از دو بخش سودای سیمرغ و نگاه نو بگیرد، یکی از رکوردهای سینمای ایران ثبت شد. پیش از او کارگردانی به این جوانی صاحب سیمرغ بلورین کارگردانی نشده بود و باید دید در سال‌های آینده کسی رکورد روستایی را تغییر می‌دهد یا نه.

کمال تبریزی

«لیلی با من است» یکی از موفق‌ترین کمدهای سینمای ایران در سال‌های بعد از انقلاب محسوب می‌شود که علاوه بر کیفیت خود فیلم، به دلیل شوخی کردن با موضوع حضور در میدان جنگ عنوان یک «اولین» را به خود اختصاص داده است. این کارگردان در سال ۱۳۷۴ موفق شد برای نگارش فیلمنامه «لیلی با من است» سیمرغ بلورین فیلمنامه را در سن ۳۶ سالگی دریافت کند.

رضا میرکریمی

رضا میرکریمی زمانی که هنوز به «به همین سادگی» و «امروز» و «خیلی دور، خیلی نزدیک» نرسیده بود، برای ساخت فیلم سینمایی «این جا چراغی روشن است» در بیست و یکمین دوره جشنواره فیلم فجر زمانی که ۳۶ سال داشت، سیمرغ را در دستاورد گرفت و این تجربه برای او در پروژه‌های دیگر تکرار شد.

رخشان بنی‌اعتماد

در سال ۱۳۷۰ زمانی که رخشان بنی‌اعتماد «ترگس» را کارگردانی کرد، نام این کارگردان سینما با نام فیلم‌هایی که به موضوعات اجتماعی می‌پردازد، همراه شده بود. او اما «ترگس» را به عنوان یکی از فیلم‌هایی که دغدغه موضوعات جامعه را دارد، کارگردانی کرد و این فیلم توانست برای نخستین بار سیمرغ بلورین را در دستاورد این فیلم‌ساز قرار دهد. بنی‌اعتماد ۳۷ ساله بود که جایزه خود را از دهمین جشنواره فجر دریافت کرد.

تهمینه میلانی

تهمینه میلانی همچون کمال تبریزی، اولین سیمرغ بلورین خود را در سن ۳۸ سالگی گرفت. او فیلمنامه «دو زن» را نوشته بود، فیلمی که در هفدهمین دوره جشنواره فجر به نمایش درآمد و موجب شد سیمرغ بلورین بهترین فیلمنامه به آن تعلق بگیرد.

اصغر فرهادی

نه برای این که اصغر فرهادی امروز دو مجسمه اسکار در خانه دارد و نه به خاطر این که فیلمش در سطح جهانی اکران شده و طرفدار دارد، فقط به خاطر ارزش‌های فیلم «رقص در غبار» می‌تواند در رخ خورده که چرا این فیلم نتوانست نخستین سیمرغ بلورین را برای فرهادی به ارمغان بیاورد، اما بالاخره زمان زیادی لازم نبود تا جایزه‌ای که حق این کارگردان بود، در دستاورد آرام بگیرد. فرهادی در سال ۱۳۸۴ برای یکی از محبوب‌ترین فیلم‌های سینمایی‌اش موفق به کسب جایزه از جشنواره فیلم فجر شد. او «چهارشنبه سوری» را با موضوع شک یک زن به همسرش و ورود زنی کارگر به خانه روایت کرد. او برای کارگردانی این فیلم موفق به کسب سیمرغ بلورین کارگردانی از بیست و چهارمین جشنواره فیلم فجر شد و زمانی سیمرغ را در دست گرفت که ۳۳ سال داشت. راه پیش روی این کارگردان جوان تا این جا رو به پیشرفت بوده و انتظاری می‌رود این روند برای او و آثارش ادامه داشته باشد.

محمدحسین مهدویان

«ایستاده در غبار» با نوع ساخت ویژه‌ای که این فیلم داشت و استفاده از صدای شخصیت حقیقی روی بازیگر، یک نوآوری در سینمای ایران بود. محمدحسین مهدویان این فیلم خلاقانه خود را زمانی به جشنواره فجر ارائه کرد که کارگردان خوش ذوقی چون سعید روستایی وارد سینما شده بود و شاید این هم‌زمانی بدشانسی زیاد مهدویان بود. با این حال، سهم این کارگردان از جوایز سی و چهارمین جشنواره فجر، سیمرغ بلورین جایزه ویژه هیئت داوران بود. او در ۳۴ سالگی سیمرغ گرفت تا جزو جوان‌ترین صاحبان سیمرغ در عرصه کارگردانی نام بگیرد.

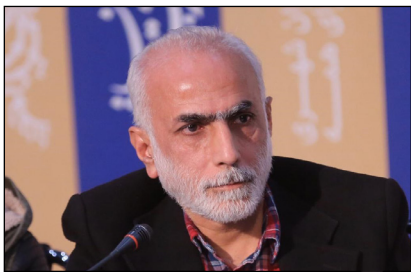
ابراهیم حاتمی‌کیا

یکی از کارگردانانی که در سال‌های بعد از انقلاب آثار قابل توجهی را مقابل دوربین برد، ابراهیم حاتمی‌کیاست. او که دیگر حالا به عنوان یکی از پیش‌گسوتان سینمای دفاع مقدس محسوب می‌شود، اولین بار وقتی ۳۶ ساله بود، با اثر جدید خود جشنواره فیلم فجر را تکان داد. «آژانس شیشه‌ای»، ساخته حاتمی‌کیا، چنان موفق شد که علاوه بر سیمرغ بلورین کارگردانی جوایز دیگری را هم برای دیگر عوامل فیلم به همراه داشت. این جایزه در سال ۱۳۷۶ در دست کارگردان صاحب‌سبک سینمای ایران جای گرفت.

نشست خبری فیلم لباس شخصی

نشست خبری فیلم خروج

فصلنامه

پولس سنجاری آسی و هشتمین جشنواره فیلم فجر

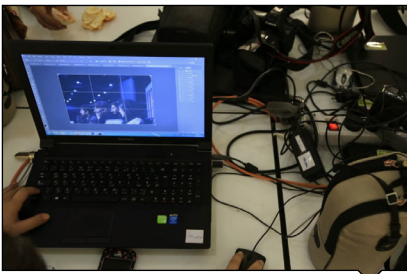
گزارش تصویری

نشست خبری فیلم آتابای

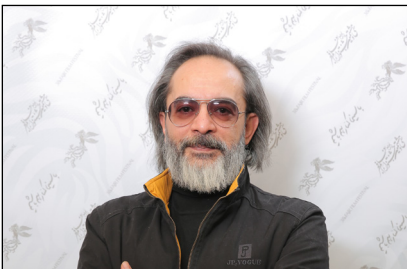
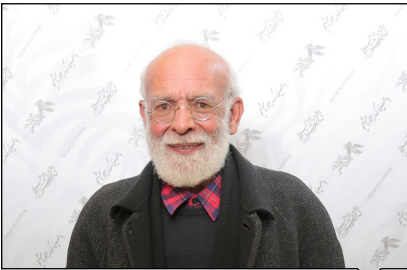

در حاشیه

آتیه فجر

آتلیه فجر

فصلنامه

گزارش تصویری

پوشش مجاری آسی و هشتمین جشنواره فیلم فجر

فجرنامه

پولیس مکانیسم و هفتاد و شش ساله اولاد ناصر
شماره ۱۸ - جمعه ۱۸ آبان ۱۳۹۸

نمایی از پشت صحنه فیلم تعارض